Cel ce ține cerurile pe umeri

TRILOGIA GENEZEI 2

Cel ce ține cerurile pe umeri

Kacy Barnett-Gramckow

Traducere de Simona Mereu

Casa Cărții, Oradea
2013

Această carte a fost publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii, de Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL, 60610, cu titlul *He Who Lifts the Skies*, copyright © 2004, de Kacy Barnett-Gramckow. Tradusă cu permisiune.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Cel ce ține cerurile pe umeri
de Kacy Barnett-Gramckow
Copyright © 2013 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Barnett-Gramckow, Kacy
Cel ce ține cerurile pe umeri / Kacy Barnett-Gramckow ; trad.: Simona Mereu. - Oradea : Casa Cărții, 2013
ISBN 978-606-8282-76-3

I. Mereu, Simona (trad.)

821.111(73)-97=135.1

Traducerea: Simona Mereu
Editarea şi tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Pentru minunații mei frați, Bob, John, Jim și Joe,
care ar fi în stare să cucerească orice deșert,
și pentru Kerrin, Lynn, Debbie și Janine,
frumoasele și superbele mele cumnate, care mi-au cucerit frații.
Vă mulțumesc pentru bucuria și binecuvântările
pe care le-ați adus în viețile noastre.

Mulțumiri

Vreau să mulțumesc editorilor Amy Schimdt și Dave DeWit, de la Moody Publishers: apreciez munca voastră plină de sârg. De asemenea, lui Michele Straubel: binecuvântări! Amy Peterson, manager al relațiilor cu autorii și autoare la rându-ți, ești o bijuterie pentru răbdarea pe care ai arătat-o față de mine și pentru toate răspunsurile la întrebările mele de pe ultima sută de metri. Le sunt deosebit de recunoscătoare lui Lori Wenzinger, Becky Armstrong și Carolyn McDaniel, care mi-au trimis documente din scurt și lui LB Norton pentru critica sa desăvârșită, precum și pentru toate întrebările haioase.

Mary Busha, agentul meu, îți mulțumesc pentru tot ceea ce faci și pentru sfaturile binevoitoare și oportune. Salut pe această cale pe Seth Bertels/Solidstate Interactive, pentru tot dialogul purtat în vederea creării paginii noastre www.gram-co-ink.com. În plus, îmi exprim gratitudinea față de John Barnett și Janine Barnett pentru escapadele însuflețite cu arcul și săgețile – n-ați știut că, de fapt, făceați muncă de cercetare în folosul meu, nu-i așa? Vă sunt datoare pentru fiecare cină „în aer liber”. Mulțumiri speciale lui Chris Seeley și lui Falcon 1644 Crew pentru toată munca, amuzamentul și susținerea lor. Mulțumesc, de asemenea, lui Rosanne Fahrenbruch pentru instruirea în ebraică:

ai îmbogățit tezaurul de cunoștințe al familiei mele; îmi doresc doar să fi moștenit niște corzi vocale mai solide.

Barbara LeVan Fisher, lucrările tale de artă sunt extraordinare!

Aș vrea să-mi exprim recunoștința și față de Tim Wallace pentru www.trueorigin.org, o pagină de web foarte informativă: îți mulțumesc pentru curtoazie. Celor de la Triple R Ranch din Chesapeake, Virginia, vă mulțumesc pentru lecțiile voastre cu valoare eternă și pentru că, acum câțiva ani, m-ați învățat, așa fricoasă cum sunt, să călăresc cu plăcere pe spinarea unui cal! Mulțumesc, de asemenea, echipei mele critice – Jennifer, Natalie, Celeste, Diane: tastez cât de repede pot. Soțului meu drag și întregului clan Barnett-Gramckow: vă iubesc pe toți.

Prolog

În cea dintâi eră sub cerurile albastre, înainte să se nască popoarele, toate triburile înrudite ale pământului se supuneau Celui Preaînalt ca dreptului Judecător.

Dar, din rândurile tuturor triburilor înrudite ale pământului, s-au ridicat aceia care, în întunecimea sufletelor lor, râvneau întâietatea Celui Preaînalt. Urmărindu-și cu jind dorințele inimii, răzvrătiții aceștia s-au plecat înaintea unui om cunoscut sub multe nume: Marele Vânător, Grozavul-Strângător-de-Oaste, Cel-Plin-de-Măreție… El a ajuns să fie pentru ei Marele Rege, regele pământului.

Îmbătat de propria-i putere, acest Mare Rege și-a încurajat gloata de răzvrătiți să-L batjocorească pe Cel Preaînalt și să caute alte căi prin care să-și aducă ușurare sufletelor roase de remușcări. Pentru că Marele Rege le ridica atât de bucuros poverile de pe suflet și proptea cu umerii lui, de dragul lor, însăși greutatea cerurilor, rebelii i-au dat un nume nou: Cel-ce-Ține-Cerurile-pe-Umeri.

Împărații și domnitorii pământului se răscoală și uneltesc împotriva lui Adonai și a Unsului Său și zic: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!“ Cel ce șade în ceruri râde; Adonai își bate joc de ei (adaptare după Psalmul 2:2–4).

Capitolul 1

Annah păși afară din casă și, scrutând cerurile în amurg, trase adânc în piept aerul moale de primăvară. Ivirea zorilor și lăsarea serii erau momentele ei preferate din zi – asta dacă nu ploua –, pentru că atunci se vedeau bine culorile cerurilor atât de dragi ei încă din copilărie. Primele tușe șterse de roșu și liliachiu o linișteau și acum, ca de fiecare dată.

Am încetat oare să jelesc după cerurile tinereții mele? se întrebă ea. *Cred că am să mă tot răzgândesc în fiecare zi a vieții ce mi-a rămas. Azi da, mâine nu.*

Privind cerurile, Annah simți greutatea unor falduri dense de lână coborându-i peste umerii acoperiți doar de tunică. Sem, soțul ei, o înveli cu un șal cenușiu și, cu un glas domol, îi șopti dojenitor în ureche:

— Ești tot atât de neatentă precum nepoții tăi. E prea frig ca să ieși fără șal.

Annah mângâie mâinile lungi și măslinii care se încolăciseră în jurul ei și zâmbi:

— După toți acești ani, iubitule, ar trebui să te fi săturat să te tot ții după mine, îngrijorându-te pentru toate cele.

— Niciodată nu mă voi sătura să mă țin după tine, o tachină Sem în șoaptă. Atâta vreme cât știi încotro mergi.

— Mă duc să fac o plimbare.

— Atunci vin şi eu.

Se întoarseră amândoi în aceeași clipă, coborând pe o potecă bine bătătorită, și porniră printre pășunile înclinate din jurul casei lor. Annah își ridică, din mers, ochii spre soțul ei. Sem îi zâmbi; ochii lui căprui și calzi aruncau pe chipul lui bărbos și întunecat o lumină jucăuşă, aidoma unui băiețel.

Zâmbetul tău este mai minunat decât toate cerurile copilăriei mele, își zise Annah. *De ce să le jelesc? Oricât de frumoase au fost, n-au acoperit decât violență și ură.*

— Aproape că arăți mai tânăr decât fiii tăi, îi spuse.

El se posomorî, părând tulburat de adevărul vorbelor ei.

— Annah, iubita mea, m-am tot gândit la copiii noștri…

Se opri.

Mirată, Annah se întoarse să vadă ce îi atrăsese atenția. Din jos de ei, de pe povârnișurile mărginite de pădure, răzbătea glasul vesel al unui tânăr.

— Străbunule! Pleci pentru că am sosit noi?

— Depinde de câți oameni aduci cu tine, îi strigă înapoi Sem, râzând. Vino să o saluți pe Ma'adannah.

— Cine e? îi șopti Annah lui Sem, privind împreună siluetele întunecate ale copacilor. Aproape în aceeași clipă, Annah văzu un tânăr deșirat ieșind din umbră. Era îmbrăcat în piele și lână, iar în spate avea o boccea din piele; avea și o suliță de vânătoare cu vârf de cremene și un cuțit din piatră pe post de arme. Chipul lui vesel, pielea netedă, de un măsliniu închis, ochii negri și scânteietori și părul lins, negru erau, toate, însemne ale urmaşilor lui Annah: era Eliyshama, mezinul nepotului său Maş.

Încântată, Annah îi strigă:

— Eliyshama! A venit și tatăl tău împreună cu tine?

Nu-i mai văzuse pe Maş și pe ai lui de aproape trei ani.

— Ma'adannah.

Eliyshama flutură din mână în semn de salut, apoi arătă cu sulița spre copacii întunecați.

— Tata și mama vin și ei. Și l-am adus și pe Metiyl, băiatul fiului vostru Asur.

— Metiyl? icni Annah.

Nu-l mai văzuse pe Metiyl de mai bine de zece ani. Aproape dansând, îl îmbrățișă pe Eliyshama, primindu-i sărutările îmbelșugate.

— Mă bucur atât de mult să te revăd. Te-ai împlinit! Și îți mulțumesc că l-ai adus pe Metiyl.

Sem îl salută pe Eliyshama cu o îmbrățișare afectuoasă, apoi îl prinse nerăbdător de braț și-l întrebă:

— Ne vizitează și Asur al nostru?

— Doar Metiyl, nu și tatăl său.

Eliyshama suspină adânc. Dar ochii întunecați îi scânteiau, trădându-i bucuria.

— Ești mâhnit din pricina aceasta, străbunule? Să mă duc la Asur al dumitale să-i implor prezența aici?

— Nu, căci atunci Asur al meu te-ar reține cu el vreme de zece ani, răspunse Sem, doar pe jumătate în glumă.

De acum, Annah își putea zări nepoții, pe Maş, înalt și cu părul de abanos, și pe Metiyl, mai scund și mai îndesat și cu părul vâlvoi; amândoi erau înarmați cu bricege din piatră și suliițe de vânătoare cu vârf de cremene. Chiar îndărătul celor doi bărbați, se ivi un cap acoperit de un șal albastru – era soția lui Maş, Chaciydah; mergea agale, cu ochii plecați. Annah se neliniști. Uitându-se la Eliyshama, întrebă:

— Mama ta e bolnavă?

— Mama e îngrijorată, îi răspunse Eliyshama, iar strălucirea din ochii săi negri păli. Ma'adannah, a născut de curând o fată. Am tot sperat că fetița se va însănătoși.

— Se va însănătoși? Annah își încleștă mâna pe încheietura lui Eliyshama. Copila este bolnavă?

Eliyshama scutură din umeri.

— Nu știm. Ne rugăm ca tu și cu străbunul nostru, Sem, să ne puteți spune ce e cu ea. Mama e de-a dreptul înspăimântată.

Chaciydah întotdeauna s-a lăsat pradă spaimelor, se gândi Annah, încercând să se liniștească. *Poate că boala copilei este o închipuire de-a ei.* Fără să-şi mai facă zăbavă, coborî în întâmpinarea nepoților ei.

Fiind cel mai vârstnic dintre nepoți, Metiyl stărui să i se acorde cinstea de a o săruta pe Annah cel dintâi. O zgâlțâi, râzând, într-o îmbrățișare entuziastă, zgâriind-o cu barba lui aspră și aproape că îi atinse capul cu sulița.

— Ma'adannah! Ești la fel de tânără ca întotdeauna. Poftim o sărutare din partea tatălui meu, cu cele mai alese salutări. Îi lipsești.

— Atunci unde-i taică-tău, dacă îi lipsim atât de mult? întrebă Sem; inspirata lui întrebare rezona cu sentimentele de tăcută dezamăgire ale lui Annah.

— Nu și-a putut lăsa pământurile și turmele.

Metiyl își încleștă din reflex mâinile în jurul suliței, iar chipul măsliniu i se mohorî subit.

— Trebuie să le păzească.

Annah se încruntă.

— *Pământurile* lui trebuie păzite? De ce? De sălbăticiuni?

— Nu, Ma'adannah. Tata își păzește pământurile și bunurile de fiii verișorilor lui.

Mutându-și privirea de la Annah, la Sem, Metiyl continuă:

— Vă voi povesti totul diseară, la foc. Iată-i pe Maş și pe Chaciydah! Și… pe mezina lor, adăugă în șoaptă.

Inima lui Annah bătea ca un ciocan. Dacă Metiyl își făcea griji, atunci în mod evident ceva *nu* era bine cu această copilă.

Annah îl sărută pe Maş cel înalt și tăcut, cu barba întunecată. Apoi se întoarse spre Chaciydah. Ochii ei căprui, mari și blajini

erau încercănați de oboseală, iar chipului ei subțire și rumen îi lipsea obișnuita strălucire. Annah nu mai apucă să o salute, fiindcă Chaciydah își lăsă în jos desaga din piele și începu să se bâlbâie ca un copil înspăimântat:

— Ma'adannah, după șapte fii sănătoși, Cel Preaînalt îmi dă, în sfârșit, o fiică, doar ca să îngăduie apoi în trupul ei această boală. Uită-te la ea, Ma'adannah! Sunt deznădăjduită!

Chaciydah dădu în lături faldurile ușoare ale șalului de lână albastră, scoțând la iveală o mică legătură cuibărită la pieptul ei, într-un sac din piele moale.

Annah ridică legăturica din sac și desfăcu faldurile cenușii ale păturii de deasupra, descoperind fața copilei adormite. Nu-și putu împiedica un icnet, din cauza uimirii. *Copila asta n-are pic de culoare. O, Preaînalte, ce înseamnă asta?*

Chiar și în amurgul ce se adâncea, pielea străvezie a fetiței și uimitoarea lipsă de culoare a părului acesteia îți săreau în ochi. Sem veni lângă Annah și prinse cu degetele sale lungi și măslinii pătura cenușie de lână. Annah își ridică privirea spre a lui și îl întrebă în gând: *Tu ce părere ai?*

Țuguindu-și ușor buzele, Sem ridică dintr-o sprânceană, prevenind-o fără cuvinte: *Nu-mi place asta.* Dar lui Chaciydah și celorlalți le vorbi liniștitor:

— Haideți, să mergem să-i vedem pe tatăl și pe mama mea. Veți fi primiți bine la ei. O vom înfățișa înaintea lor pe fiica voastră și-i vom întreba ce părere au. Nu te îngrijora atât, Chaciydah! Sunt sigur că fiica ta va trăi.

Ținând bebelușul în brațe, Annah urcă în urma lui Sem până la poteca ce străbătea povârnișul. Știa, din încordarea umerilor lui și din pasul său sprinten, că soțul ei era adânc tulburat de înfățișarea acestei copile. Ca răspuns parcă, micuța scoase un țipăt subțire și mânios de protest, care deveni mai puternic și mai ascuțit pe măsură ce Annah o purta în susul potecii.

Plânsetul ei nu făcu decât să îi crească neliniștea.

* * *

În vreme ce se încălzeau la focul scânteietor ce pârâia în vatra acoperită cu lespezi de piatră, Annah privi cu luare-aminte copila fără de culoare. Micuța era trează în brațele maicii sale, iar ochii ei mari, de copil licăreau încolo și încoace, cu o mirare vădită.

— Eu sunt de părere că e sănătoasă tun, îi spuse Annah lui Chaciydah. Doarme bine, plânge zdravăn, se hrănește cum trebuie și este cu luare aminte la toate cele. N-ai de ce să-ți faci griji, Chaciydah.

— Dar culoarea asta pală e îngrozitoare, se plânse Chaciydah. Și ia privește-i ochii! Nu sunt nici măcar căprui, parcă sunt cenușii ca fumul!

— Dă-mi voie să o țin și eu, o îndemnă Naomi, mama lui Sem. Întotdeauna face bine să ții în brațe un prunc.

Naomi, al cărei păr argintiu sclipea în lumina focului, se adresă cu glas unduios fetiței:

— Sunt de aceeași părere cu Ma'adannah, micuțo. Mama ta n-ar trebui să-și facă griji pentru tine. Chiar în clipa aceasta, mintea ta micuță este la lucru.

În timp ce Naomi sporovăia cu bebelușul, Annah aruncă o privire spre bărbați, care se adunaseră de cealaltă parte a vetrei. Noe, socrul ei, ședea în tihnă pe o stivă de rogojini și pături din lână, împreună cu Sem, Maş și Eliyshama. În fața lor ședea Metiyl, care își ridică mânios glasul, aducându-și mâinile late și înăsprite de muncă în bătaia focului.

— Acum verii mei călăreți dau iama în pământurile tatălui meu și-i amenință triburile cu arme noi, meșterite de ei. Tuturor le e groază să le țină piept. Iar „Marele lor Rege", Nimrod, adăugă Metiyl înverşunat, le dă ghes să captureze orice și pe oricine au poftă!

Annah simți un ghem în stomac la auzul acestor vești. Își ridică glasul și întrebă:

— Pentru ce iau pe oricine au poftă, ca să le slujească?

— Ca să slujească lui Nimrod, Îmblânzitorul-de-Leoparzi, Marele Rege, râse zgomotos Metiyl, schițând cu capul un gest în direcția ei. Nimrod acesta s-a făcut singur stăpân peste noi toți, fie că vrem, fie că nu.

Annah închise ochii; avea inima grea. Și-l amintea pe Nimrod pe când era flăcău – era sumbru, puternic, neînfricat. Întotdeauna era în fruntea fraților și verișorilor lui când se jucau sau, mai târziu, când mergeau la vânătoare. Până și Noe și Sem fuseseră luați prin surprindere de abilitățile lui fizice.

Acum însă Noe clătină trist din capul său argintiu și cârlionțat:

— Nimrod abuzează de darurile Celui Preaînalt. Nimeni n-ar trebui să se așeze singur deasupra fraților săi și să-i folosească după bunul său plac.

— Dar, părinte al părinților mei, cum l-am putea opri noi? stărui Metiyl, aplecându-se spre Noe; părea că se află în pragul deznădejdii. Dumneata sau unul din fiii dumitale ar trebui să veniți să stați de vorbă cu el. Poate că va asculta de voi și va înceta să ne asuprească.

Pentru că Noe păstra tăcerea, Sem luă cuvântul:

— Nimrod a auzit vorbele noastre încă din fragedă pruncie. El știe prea bine istorisirile despre Marele Prăpăd și despre cerurile de odinioară, care au fost înainte de pământul acesta nou. El cunoaște adevărul despre Cel Preaînalt, Cuvântul. Și cu toate acestea, a ales propria voință mai presus de a Celui Preaînalt. Vorbele noastre nu-l vor întoarce din răzvrătirea lui.

— Atunci, ascultă, bunicule! Nu ți-am spus totul!

Metiyl se îndreptă de spate, la fel de întărâtat; ochii lui întunecați păreau două văpăi în lumina focului.

— Nimrod al nostru a căpătat un alt nume. De parcă n-ar avea deja destule! Tinerii care îl urmează îl numesc Cel-ce-Ține-Cerurile-pe-Umeri, pentru că, susțin ei, el îi păzește de judecata Celui Preaînalt. Unii merg până acolo încât spun că el este

Cel Făgăduit, cel care ne va elibera de blestemul pe care l-a aruncat asupra noastră dușmanul nostru, Șarpele, în Grădina Eden. Mai rău, Nimrod le dă voie să spună toate acestea. Ba chiar toți se închină cu nasul până la pământ înaintea lui!

Annah își duse mâinile la față, de parcă ar fi primit o palmă. Nu mai putea să respire. Se uită la soțul ei și la tatăl lui. Sem, de uimire, făcuse ochii cât cepele.

Noe, tulburat în aceeași măsură, gemu:

— O, Preaînalte, ce să facem cu acest Nimrod, fiul lui Cuş?

De lângă Annah, Naomi, cu fața brăzdată de riduri și arsă de soare, pufni zgomotos. Neînduplecată, ridică o sprânceană către Metiyl:

— Cuş *știe* că fiul lui nu poate fi Cel Făgăduit, fiindcă Cel Preaînalt i-a descoperit lui Noe al meu că Cel Făgăduit va fi unul dintre fiii lui Arpacşad, băiatul lui Sem al nostru. Noi nu avem nimic de zis în această chestiune. Ce spune Cuş despre fiu-său Mare Rege?

Metiyl își plecă creştetul; se vedea că nu voia să răspundă. În cele din urmă, zise:

— Mamă Naomi, n-are să-ți placă ce am să-ți spun. Cuş se desfată în puterea fiului său. El o dă înainte cu această adorare, chiar dacă știe că este greșită.

Naomi trecu fetița palidă înapoi în brațele neliniștitei Chaciydah. Cu vădită silă, se uită peste flăcările pârâitoare ale vetrei, spre soțul ei, Noe.

— Dragul meu, spuse ea cu asprime, ar trebui să trimitem un cuvânt de prevenire lui Cuş și fiului său Mare Rege. Nu-i putem lăsa să-I întoarcă spatele Celui Preaînalt! Prin toate acestea, ei Îl invită să mai reverse asupra noastră, a tuturor, un alt potop.

— Drept grăieşti, iubita mea, se învoi Noe, cu ochii pierduți, dus pe gânduri.

Apoi, ca mânat de un imbold, se ridică și ieși afară, cu mersul lui ce-i trăda o străveche betegeală.

Sem aruncă o privire piezișă spre Annah, încurajând-o tăcut, din ochii săi grăitori, să o aștepte, apoi îl urmă.

Annah știa că soțul și socrul ei erau din cale-afară de tulburați. Sem și Noe aveau să reflecteze pe îndelete asupra situației și se vor ruga înainte de a veni cu un răspuns. Aveau nevoie să fie singuri. Vrând să-i împiedice pe Metiyl, pe Maş și pe Eliyshama să meargă după ei, Annah își ridică mâinile într-un gest de avertizare. Bărbații se potoliră și așteptară, cu fața spre ea. Annah era una dintre mamele străbune ale tuturor triburilor; era de datoria lor să-i dea ascultare.

Annah oftă și se adresă lui Metiyl:

— Asur, tatăl tău și fiul meu, a fost ca un frate pentru Cuş și ca un al doilea tată pentru Nimrod. Cum de n-au stat de vorbă despre lucrurile astea până acum? De ce Cuş îi îngăduie fiului său să chinuie triburile tatălui tău?

— Pentru că, Ma'adannah, răspunse Metiyl cuviincios, Cuş se supune el însuși Marelui Rege Nimrod.

— Pfui! făcu Naomi, scoasă din sărite. De când și până când un tată se pleacă înaintea propriului fiu? Mă bucur că Noe al meu a plecat înainte să audă asemenea vorbe!

Annah își recăpătă cumpătul. Uitându-se la Maş, îi spuse cu glas șoptit:

— Ești prea tăcut, Maş. Nu cumva Nimrod ți-a amenințat familia sau pământurile tatălui tău?

Ochii lui Maş aruncară scântei, oglindind toată furia și durerea pe care le simțea. Își ridică mâinile bronzate și osoase, apoi le lăsă să cadă înapoi pe genunchi, într-un gest de neputință.

— Ma'adannah… tatăl meu se închină și el înaintea lui Nimrod.

Annah înghiți în sec. Aram, tatăl lui Maş, era mezinul, cel din urmă fiu al ei, pruncul ei. *Nu,* gândul o purtă spre Aram; nu-i venea să creadă că era adevărat. *Aram, de ce să te închini înaintea unui om? Oare nu te-am învățat eu și taică-tău că doar Cel Preaînalt este vrednic de adorare? Cum poți să te închini lui Nimrod?*

Maş îi întrerupse gândurile:

— Frații mei îl urmează și ei pe Nimrod. Și fiii lor, și fiii *mei*, împreună cu soțiile și copiii lor. Îl urmează cu toții.

— Eliyshama este singurul fiu care ne-a rămas, adăugă Chaciydah cu glas tremurător. Nimrod a pretins loialitatea tuturor celorlalți fii ai noștri. Iată de ce l-am implorat pe Cel Preaînalt să-mi dăruiască numai fiice de acum înainte. Măcar fetele mele vor sta aproape de mine. Dar uită-te la aceasta!

Chaciydah o legăna plângând pe micuță.

Maş își drese glasul și spuse:

— Acesta e temeiul vizitei noastre, o, mame ale părinților mei!

Întorcându-se spre Annah și Naomi, rosti cu grijă fiecare cuvințel:

— N-am de gând să-i dau vreun prinos lui Nimrod. Mi-a luat deja destule! Îi aduc înapoi pe toți cei ce mi-au rămas din familie, ca să locuiască în ținuturile muntoase.

— Vom fi la doi paşi unii de alții, adăugă Chaciydah, încercând parcă să se mângâie cu gândul.

— Îmi pare rău, le șopti Annah lui Chaciydah, Maş și celorlalți.

Nu mai putea scoate o vorbă. Îi venea să urle și să-și smulgă părul. Veștile aduse de ei erau ca o amenințare a morții. Fiii ei, nepoții ei, soțiile și copiii lor îmbrățișau alte căi, ocolind înțelepciunea și libertatea. Pacea și liniștea a șase generații erau zdrobite de voința unui singur om. *Nimrod*, se gândi, tânguindu-se în sinea ei, *de ce faci asta? De ce accepți prinosurile altora? Ai fost iubit și admirat din prima zi de viață. De ce nu te-ai mulțumit cu atât?*

Naomi spuse cu glas tremurat:

— M-am rugat să nu apuc să-i văd pe copiii copiilor mei urându-se unii pe alții. De-acum, va fi ca înainte de Marele Prăpăd. Silnicia aceea, ura, crimele… Scumpul meu Noe trebuie că se îmbolnăvește la gândul acesta!

Începu să plângă, ștergându-și lacrimile cu mâinile măslinii, îmbătrânite. Când Annah încercă să o mângâie, Naomi își trecu ușor degetele peste mâna nurorii sale.

Tăcerea lor fu întreruptă de zgomot de pași. În casă intră Noe, urmat de Sem. Surprinsă să-i revadă atât de curând, Annah se întoarse. Calm și liniștit, Sem îi întâlni privirea și ridică din sprâncenele întunecate, întrebând-o parcă: *Te simți bine?*

Annah ridică din umeri, ferindu-și privirea. *Nu știu. Iubitule, cum să am inima să-ți spun că mezinul nostru, Aram al nostru, se închină lui Nimrod? Și că și ceilalți fii și fiice ale noastre îi calcă pe urme…* Își mușcă buza cu putere, silindu-se să-și vină în fire. Dacă se gândea la copiii ei, o năpădea plânsul. Nu voia să adauge la suferința soțului ei – nu de față cu ceilalți.

Sem, parcă înțelegând că Annah nu-i putea îndura privirea scrutătoare, se adresă, fără tragere de inimă, lui Chaciydah:

— Fiică, i-ai dat nume micuței tale?

Chaciydah clipi des, părând nedumerită de întrebare.

— Străbunule, cum am putea să-i dăm un nume înainte de a o înfățișa înaintea dumitale și înaintea străbunilor noștri? Și, firește, nu ne-am putut gândi la un nume, de teamă că ar putea muri!

— Nu va muri, răspunse ferm Sem și se apropie de Chaciydah, întinzând brațele după copilă.

Noe, cu glasul său mângâietor și domol, spuse:

— L-am întrebat pe Cel Preaînalt. Păstrează tăcerea în ceea ce-l privește pe Nimrod, însă micuța aceasta va trăi și are un nume.

Noe ridică o mână lungă, îmbătrânită, spre Sem, care se afla la oarecare depărtare de el. Acesta, ținând cu ușurință copila în amândouă mâinile, o ridică sus, în văzul tuturor, într-o ceremonie scurtă, dar cât se poate de oficială.

— Sharah. Ea va fi mai presus de toate femeile. Din pricina ei, vor fi construite cetăți mărețe. Ea va fi înălțată nespus de mult.

Sem întoarse bebelușul cu fața spre el și continuă:

— Sharah, vei fi ca o fortăreață, înaltă și puternică. Iată ce ne-a descoperit Cel Preaînalt!

Annah o auzi pe Chaciydah icnind de încântare în timp ce vorbea Sem; nu-i venea să creadă cele auzite. Până și Maş, posac

de felul lui, surâdea. Acesta își luă, plin de gingășie, fiica din brațele lui Sem și o dădu înapoi lui Chaciydah:

— Acum, iubito, n-ai să-ți mai faci atâtea griji!

În schimb, îmi voi face eu, își zise Annah, cu ochii la Sem. De obicei, soțul ei se bucura să țină în brațe nou-născuți și să le dea nume. Cu fetița aceasta era altfel. Sharah îl tulbura, făcându-l să fie nefiresc de formal. *De ce oare?*

Sem își feri privirea, evitând în mod clar întrebarea ei tăcută, întocmai cum ea o evitase pe a lui adineauri. Sharah începu să scâncească, de parcă ceva nu i-ar fi fost pe plac.

* * *

Sharah se încordă în brațele lui Annah. Trupușorul ei mic, de aproape trei anișori, se zvârcolea la fiecare mişcare a străbunicii sale, care o înveli într-o pătură călduroasă și o scoase afară din casa zidită din piatră și cherestea, pentru a privi împreună răsăritul.

— E prea devreme pentru zbenguială, îi șopti Annah copilei fără de astâmpăr. Dar ia privește cerul: este minunat…

Sharah, convinsă parcă de nota de uimire din glasul lui Annah, îi urmări privirea. Freamătul ei copilăresc se potoli încetul cu încetul. Încurajată, Annah îi șopti:

— Ia te uită, Sharah! Vezi cum înfrumusețează Cel Preaînalt cerurile de dragul nostru? Vezi cum îl ridică pe slujitorul nostru Shemesh tot mai sus pe cer, până când stelele pălesc?

Contemplând ivirea zorilor, Annah continuă încetișor:

— Ascultă păsărelele acum, Sharah mea! Cântă de bucurie pentru că s-a făcut primăvară.

— Acolo… păsărele, șopti Sharah drept răspuns, îndreptând un degețel palid și ascuțit spre vârfurile copacilor din apropiere, de unde răzbăteau de pe fiecare ram triluri de toate felurile și pe toate tonurile.

De încântare că Sharah avusese ochi şi pentru altceva decât pentru propriile dorințe, Annah sărută obrazul moale, străveziu al fetiței și adulmecă dulceața cârlionților ei strălucitori și şterşi. Pierzându-și răbdarea, Sharah începu să se foiască. Annah o duse în casă și o eliberă din strânsoarea păturii.

— Ar trebui să mergem să le trezim pe mama și pe surioara ta.

Sharah își țuguie buzele rozalii și spuse cu hotărâre:

— Eu fac asta.

Annah nu mai apucă să o oprească, fiindcă Sharah se năpusti peste rogojinile împletite din ierburi spre zăvesele groase din piele care fereau locul de dormit. Annah porni în grabă pe urma ei. În odaie era cald și întunecos. Deși încă nu putea desluși lucrurile din încăpere, Annah auzi trupușorul lui Sharah trântindu-se cu zgomot pe patul jos. O auzi apoi pe Chaciydah, care, încă năucă de somn, îi șopti lui Sharah cu glas moale:

— Aici erai, micuța mea! Vino la mama! Ai grijă la bebeluș!

În timp ce Sharah sări în pat, Annah ridică pieile roșii de căprioară care acopereau singura ferestruică pătrățoasă din zid. Lumina zilei inundă încăperea tihnită și bine rânduită, ai cărei pereți erau căptușiți cu tot felul de coșuri din împletituri sofisticate, piei cafenii, blănuri groase și rogojini. Deasupra patului jos, atârnau ghirlande din ierburi dulci ce împrumutau aerului o mireasmă uscată, liniștitoare. Chaciydah era cuibărită în pat sub straturi de cuverturi de lână, acum nas în nas cu Sharah. Îndărătul ei, la loc străjuit și departe de Sharah, stătea rezemată de pernă o fetiță născută abia de o lună.

— Bună dimineața, spuse Annah, încântată să vadă culoarea proaspătă de pe chipul subțire și bronzat al lui Chaciydah.

— Ma'adannah, suspină Chaciydah, întinzându-se și căscând. Și eu, și bebelușul am avut un somn bun. Mă simt mult mai întremată astăzi. Deja am hrănit-o și i-am schimbat scutecele. Dacă îți pot cere asta, ai vrea să o supraveghezi cât mă spăl și mă îmbrac eu?

— Cum aș putea să spun nu?

Annah luă în brațe copilul înghițit de pături, de pe perna din spatele ei. Bebelușul își ridică spre Annah privirea încețoșată, asemenea unui visător fericit; fețișoara rumenă a fetiței era încadrată de cârlionți castanii. Lui Annah îi era din cale-afară de dragă expresia mulțumită și încântată de pe chipul ei.

— Ne vom simți bine amândouă, îi șopti. Și vom fi cu ochii pe soră-ta, tu și cu mine, pentru că uite ce ocupată e ea!

— Cel puțin bebelușul ăsta pare ușor de mulțumit, oftă Chaciydah, arborând un aer de regrete neputincioase. Și are pielea și părul colorate; dar mă tem că ochii îi vor fi chiar mai șterși decât ai surorii ei.

— N-ar trebui să-ți faci griji pentru înfățișarea fetelor tale, îi spuse Annah, întrebându-se cât avea să absoarbă Sharah din vorbăria lor. Trebuie să vezi dincolo de culoarea sau lipsa lor de culoare. Ele *sunt* frumoase foc.

— Dacă spui tu.

Chaciydah nu părea prea convinsă. Ca s-o scoată din posomoreală, Annah spuse:

— Sunt sigură că soțul și fiul tău se întorc astăzi și-l aduc cu ei și pe soțul meu. Ar trebui să te scoli de-acum. Spală-te, pune-ți veșmintele și podoabele preferate, apoi împletește-ți părul. Fă totul fără grabă. Eu am s-o hrănesc pe Sharah și am să deretic puțintel prin casă.

Ochii lui Chaciydah străluceau.

— Ma'adannah, îți mulțumesc!

— Ba eu îți mulțumesc pentru că îmi dai prilejul să stau cu micuțele tale.

Annah își cuibări nasul în trupușorul cald din brațele ei. Era atât de bine să țină în brațe un copilaș și, cu atât mai bine, unul atât de drăgălaș. *Cum te vom numi oare?* i se adresă în gând Annah copilei. Niciun nume nu ar putea cuprinde marea bucurie

ce ne-ai adus-o. *Sem al meu are să fie fericit să te vadă. Iar eu voi fi fericită să-l văd pe el.*

Gândul la Sem o făcu să surâdă. În ultimele cinci săptămâni, de când venise să îngrijească de Chaciydah în timpul și după nașterea acestui copilaș, fuseseră mai tot timpul despărțiți. Sharah avea și ea nevoie să fie îngrijită, cu toate că ea nu părea a fi de aceeași părere.

Neobosită, Sharah se târa de-a lungul patului. Chaciydah se încruntă la ea și se întinse s-o apuce de un picioruș dezgolit.

— Micuțo, unde ți-s ciorapii?

— Urâți, murmură Sharah.

— Am învelit-o într-o pătură, îi explică Annah. Dar am să-i dau ciorapii înainte să mâncăm.

— Nu! Sharah își înălță bărbia cu înverşunare, încruntându-se la Annah.

Numaidecât, Chaciydah începu să se roage de ea:

— Dar trebuie, micuțo. Ciorapii îți țin cald și…

— Urâți! o întrerupse Sharah. Vorbele și expresia ei îndârjită o chemau pe mamă la sfadă.

Spre uluirea lui Annah, Chaciydah, umilită, cedă:

— Bine zici. Sunt urâți. Am să mă străduiesc să-i înfrumusețez pentru tine.

Chaciydah, se gândi Annah, cu groază, *de ce te înmoi întotdeauna în fața copilei?* Că fetița nu voia nici în ruptul capului să poarte ciorapi era o nimica toată. Însă încăpățânarea și obrăznicia neînduplecată față de maică-sa – și față de Annah – erau cu neputință de trecut cu vederea. Oare de ce Chaciydah nu o învăța pe fata ei ce înseamnă cuviința?

— Nu face figura asta la mama ta, o mustră Annah pe Sharah, liniștită. Şi nici la mine!

Buza de jos a lui Sharah se răsfrânse, cu încăpățânare. Annah o țintui cu privirea, impunându-i să se supună. În cele din urmă, Sharah, încă îmbufnată, își feri privirea.

— Nu-ți face griji, am eu grijă să-și poarte ciorapii, îi spuse Annah lui Chaciydah. Du-te de te pregătește pentru oaspeți și pentru soțul tău, cât încă mai ai vreme!

— Dar Sharah ar putea isca un tărăboi, murmură Chaciydah, șovăind. Pare atât de firavă pe lângă fiii mei!

— Este o fortăreață, spuse Annah cu glas uscat. Nu te lăsa înșelată de lipsa ei de culoare, Chaciydah! Nu este cu nimic diferită de oricare alt copil.

— Sunt sigură că așa este, oftă Chaciydah din nou.

Încercând să-i facă curaj, Annah îi șopti:

— Fii mamă pentru fiicele tale, nu roabă! Nu tu trebuie să joci precum cântă ele!

— Așa am să fac, Ma'adannah.

Cu toate acestea, pe la mijlocul după-amiezii, Chaciydah era îngenuncheată lângă pat și croșeta ciucuri de decor la ciorapii fetiței, inserând fiecare nod în locul desemnat de degețelul imperios al acesteia și scuzându-se dacă Sharah nu era mulțumită.

Chaciydah, se gândi Annah, *te porți de parcă ai fi roaba ei! Nu este bine pentru ea.*

Annah cântări cum stau lucrurile și se duse în odaia cea mare a casei; verifică bebelușul – care se afla la loc sigur, în coșulețul său – și apoi aruncă o bucată pufoasă de aluat într-o copaie de plămădit. Se liniștea frământând, împletind și întinzând plămădeala până când se făcea o masă moale, elastică, presărată cu grăunțe. Avea de gând să facă niște turte gustoase pentru masa de seară. Turtele, cu o garnitură de poame uscate înăbușite, o tocăniță groasă de carne păstrată și grâne și verdețuri de primăvară ajungeau pentru șase inși – asta dacă bărbații se întorceau în seara aceea.

După ce își dezlipi aluatul de pe degete, Annah o mângâie pe mezina lui Chaciydah. Din coșul ei portabil, aceasta o studia solemnă, cu ochii ei mari, cenușii, garnisiți delicat cu gene negre.

— Ești o minune de copil, îi spuse cu glas pițigăiat, așa cum li se vorbește bebeluşilor. Ce bucurie îmi face să te privesc! Preaiubitul meu se va bucura să te vadă și el, da, se va bucura. Iar eu mă voi bucura să-l văd pe el!

Fetița își arcui gurița într-un surâs și începu să se foiască în păturile și învelitorile ei, parcă îndemnând-o pe Annah să o ia în brațe. Neputându-i rezista, aceasta din urmă o ridică din coș și o legănă. Tocmai îi săruta cu gingășie bărbia rotundă, când în cadrul ușii se lungi o umbră, iar pe rogojinile dinaintea ei ateriză cu zgomot o pietricică. Zâmbind, Annah căută din ochi făptașul.

Sem îi zâmbi larg.

— Acum înțeleg de ce ai stat atâta vreme departe de mine, iubito. Sunt anost prin comparație?

— Niciodată.

Annah duse copila la el, fermecată.

— Iat-o. Să te vedem dacă-i rezişti!

Sem luă copilul în brațe ca un expert.

— Micuțo, am fost uimit să aflu de la tatăl tău că mai are o fiică.

Nedumerită, Annah îl fixă cu privirea:

— De ce să fii uimit? Ce-are a face dacă-i fată?

— Nimic. Doar că atunci când i-am aflat numele, am presupus că va fi băiat. Știm însă că gândurile Celui Preaînalt sunt desăvârșite, chiar și atunci când noi nu le putem înțelege.

Gura lui Sem se schimonosi, părând că se amuză copios de o farsă fără seamăn.

— Cât ești de mică! se adresă fetiței; cu glas înmuiat, adăugă: Și ce mâini micuțe ai! Ai zice că nu poate fi adevărat că tu ești aceea căreia Cel Preaînalt îi dă numele de… Karan.

Annah clipi des, intrigată. *Karan. A împinge. A străpunge.* Abia dacă era un nume de ființă omenească, și cu atât mai puțin unul de fată.

— De ce trebuie să aibă un astfel de nume?

— Micuța aceasta își va încolți dușmanii până nu vor mai avea scăpare, răspunse Sem, zâmbindu-i copilei. Cel Preaînalt, Cuvântul, i-a dat acest nume. O fi el un nume aspru pentru o fată, dar ea este Karan.

Cum ai putea tu să ai vreodată dușmani? se miră Annah, studiind fetița cu ochi blajini. *Și de ce?*

* * *

— Karan?

Îngrozită, Chaciydah își luă fiica din brațele lui Sem. *Nu*, se gândi, privindu-și odorul care moțăia. *Karan este un nume prea aspru pentru o femeie. Nu, tu vei fi Keren. Ca o rază de lumină. Ăsta da nume de femeie și seamănă cu Karan. Da, eu am să-ți spun Keren.*